

Привіт!

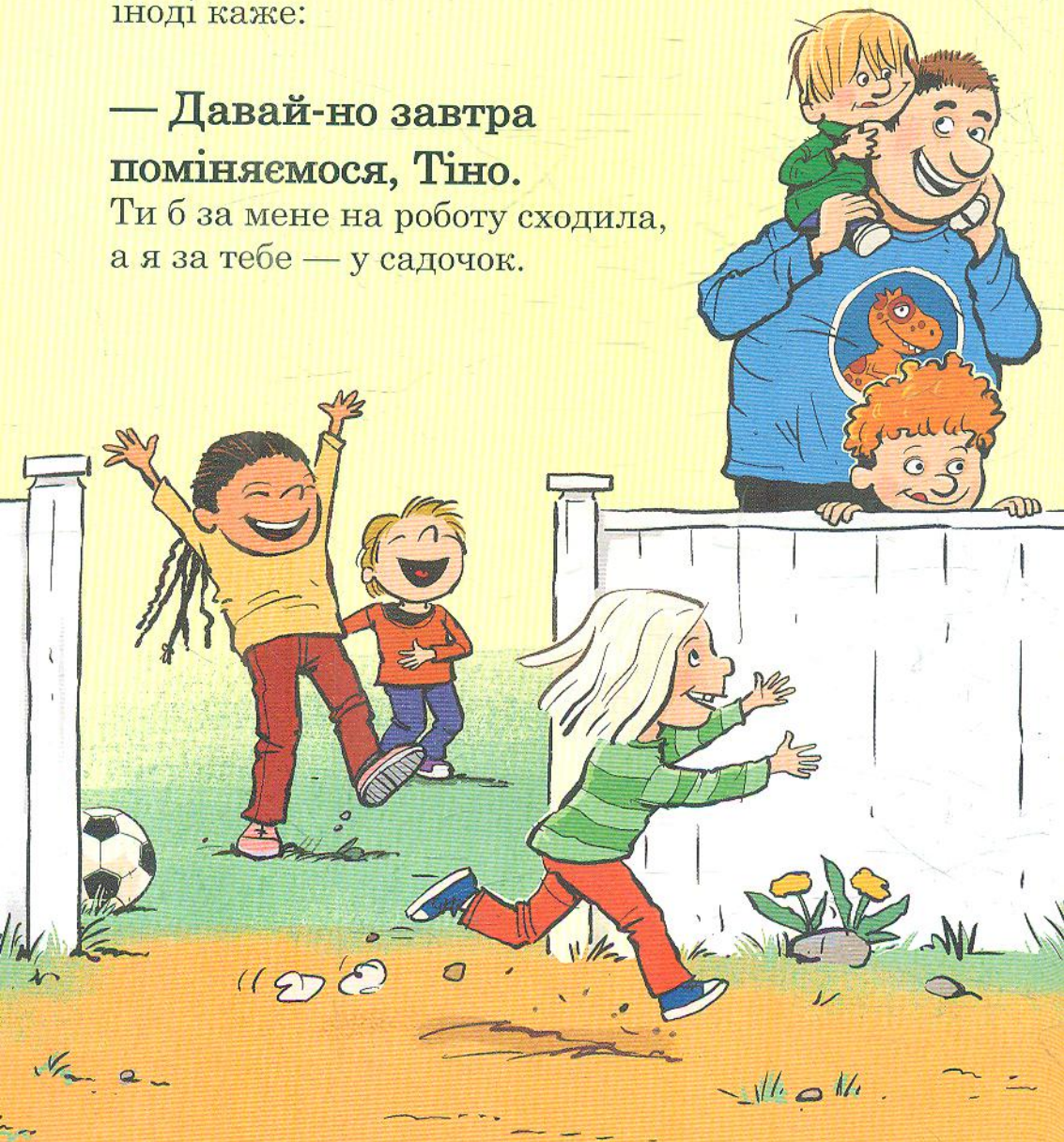
Мене звати Тіна. Мені п'ять років,
і я ходжу в дитсадок.

А тато в мене — жартівник.

Коли він забирає мене з садка, то
іноді каже:

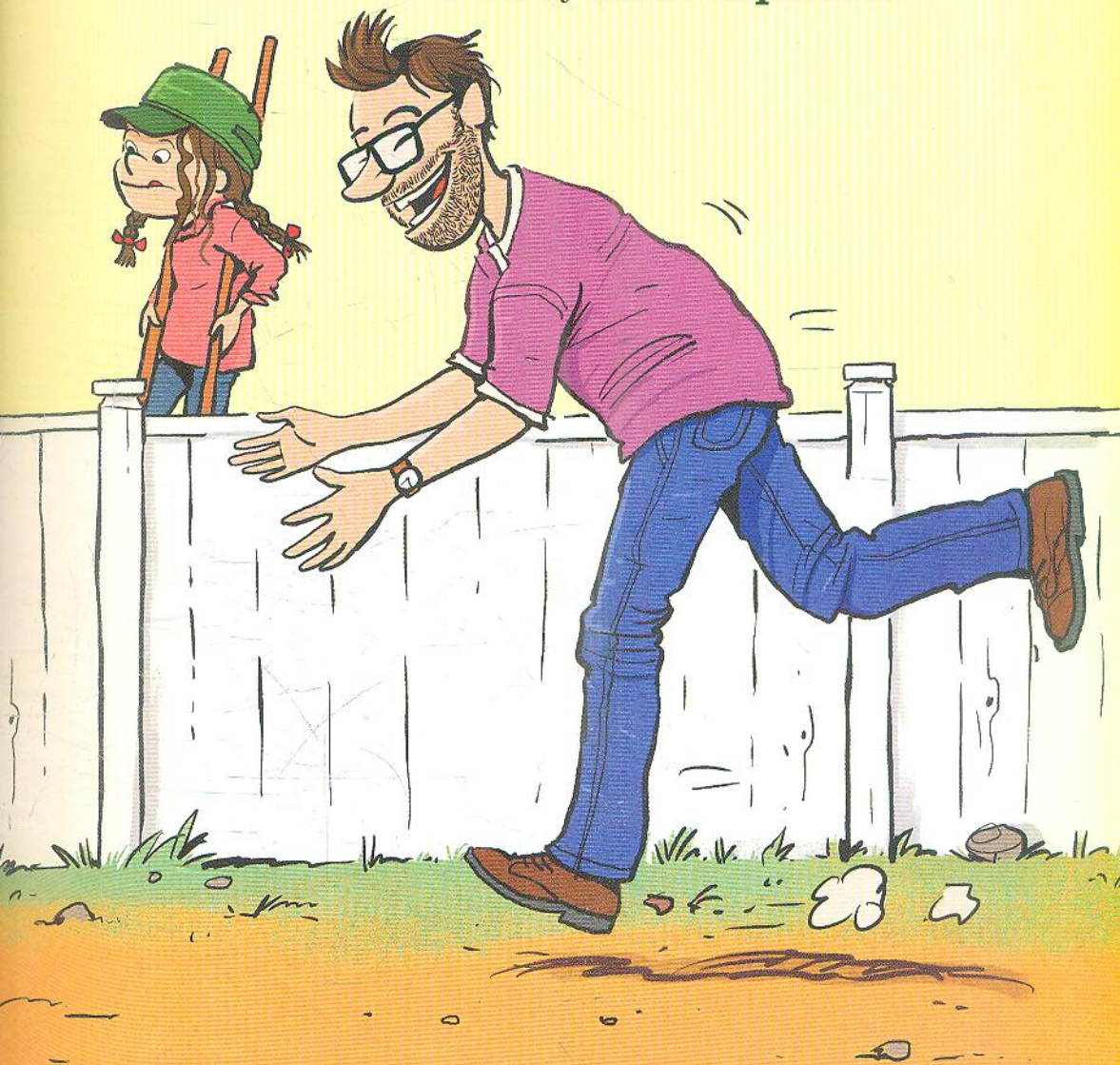
— **Давай-но завтра
поміняємося, Тіно.**

Ти б за мене на роботу сходила,
а я за тебе — у садочок.

Усім дітям у садку це дуже смішно.
І навіть Гаральду, нашому
вихователю.
А мені таке слухати ніяково.

Але невдовзі дещо сталося.
Раніше мені бувало ніяково, а тоді
стало ну зовсім **соромно!**

Одного дня тато зовсім розгулявся.

Коли ми йшли через дитячий майданчик,
він з'їхав із гірки з криком:

— Ю-ХУ!

Потім погойдався на гойдалці,
стрибнув з неї і закричав:

— ХОЧУ ЩЕ!

І на виході із садка він мені сказав:

— **Я б хотів рости навпаки, Тіно.**

Став би такий маленький, як ти,
і теж пішов у садочок.

Ото б ми погралися!

Ми разом засміялися.